

Gül Kokulu Islaktı Saçları Aşkın

– İbrahim Çam · 06 Mayıs 2013

Karanlık dağlarda münzevi yalnızlığı muradım
her şeyden uzak
gözlerime yıkıldı kirpiklerim
sen ve ben zamanı ellerinden tutsak
muştucu sarmaşıklar çıkar
yeşil beyaz her iklim
sevda ürkek sevda tutsak
ta ezelden böyle kokarmış toprak

her şeyi nâfile yarınlara ötelemişim
ayak sesleri yükseliyor her yolcunun ardından
soluk benizli kızlar çekiyor patiska perdeleri telaşla
gözlerin gözlerimden düşüyor ellerinden ellerim
bir melek elinde üşüyor
ruhuma giydirilen bedenim
her daim dağa taşa adını söyledim durdum
sana döndüm senden sana geldim artık son mevsim
her şeyi nâfile yarınlara ötelemişim

bende mi içimde yaşayan huzura çıkma sırası
hani papatyalar takacaktım
saçlarına altın sarısı
düşecektim sinene bir çiğ tanesi gibi
son karanlık yarısı
bende mi bende mi yoksa
içimde yaşayan huzura çıkma sırası

guruptan dökülüyor gün ışığı vuslatın sesi
gönlümü kuşatıyor renksiz harâmîler
eksiğim, gözlerine uğramadığım
kapını yoklamadığım gün
penceremi okşuyor sultanı yegâh
şehnaz-pûselik ağır aksak semâîler

gerçek mi senli düştüğüm yasaklı rûyâ

say ki bir sıcak yaz günü
salgın bir söğüt gölgesi
dilinde sonsuzluğun güftesi
kalbinde sürûr gönlünde niyâz
dolaştım, gül kokulu ıslaktı saçları aşkın
uyudum uyudun biraz...

İbrahim ÇAM
21.10.2009 - TURHAL